

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2019 r. we W.

sprawy z powództwa L. T.

przeciwko (...) we W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od strony pozwanej (...) we W. na rzecz powoda L. T. kwotę 32 689,50 (trzydzieści dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2017r. do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5 448,20 zł brutto;

III. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód L. T. w pozwie wniesionym w dniu 26 lipca 2018 r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej – (...) we W. kwoty 32.689,50 zł, tytułem odprawy pieniężnej związanej z ustaniem stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podał, że w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 30 września 2017 r. był zatrudniony u strony pozwanej, na czas nieokreślony, na stanowisku kierownika sekcji rachuby i płac, jak również, że łącząca go z pozwaną umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron z uwagi na przejście na emeryturę. Podał dalej, że przed podjęciem zatrudnienia był żołnierzem zawodowym w czynnej służbie wojskowej w okresie od 15.09.1972 r. do 6.11.1998 r. i w związku z tym nabył prawo do emerytury, a następnie złożył wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego, które to świadczenie zostało mu przyznane. Wskazał, że pobiera emeryturę wojskową od zakończenia wojskowej służby zawodowej od dnia 1 grudnia 1998 r. Z tytułu zakończenia służby wojskowej otrzymał odprawę za zwolnienie ze służby na podstawie art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ustawy z dnia 17.12.1974r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych w brzmieniu sprzed 01.07.2004r., nie otrzymał zaś odprawy emerytalnej z kodeksu pracy. Podniósł, że mimo faktu pobierania emerytury kontynuował zatrudnienie do dnia 30.09.2017r. kiedy to ustał jego stosunek pracy w związku z przejściem na emeryturę. Podał nadto, że pismem z dnia 29.06.2017r. zwrócił się do strony pozwanej o wypłatę odprawy zgodnie z art. 92⁽¹⁾§ 1 k.p. i art. 48 ust. 1 pkt 6 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Strefy Budżetowej z tytułu przejścia na emeryturę jednak strona pozwana odmówiła wypłaty powołując się na rozbieżności orzecznicze w sprawie wypłaty tego świadczenia i stwierdzając, że jedynie prawomocne orzeczenie sądu w sprawie wypłaty rzeczowego świadczenia będzie dla niej wiążące. Wskazując na

powyższe okoliczności oraz na treść art. 92⁽¹⁾§ 1 k.p. powód zarzucił, że spełnił wszystkie przesłanki otrzymania odprawy emerytalnej, przy czym w jego sytuacji wysokość należnej odprawy wynika z treści art. 48 ust. 1 pkt 6 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Strefy Budżetowej bowiem posiada ponad 45-letni staż pracy. Podniósł dalej, że odprawa emerytalna przewidziana w art. 92⁽¹⁾§ 1 k.p. jest świadczeniem jednorazowym i całkowicie odmiennym od innych świadczeń z tytułu zwolnień ze służby w tym w szczególności od odprawy wojskowej, o której mowa w art. 94 ustawy z dnia 11.09.2003r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych czy też odprawy przewidzianej w art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ustawy z dnia 17.12.1974r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych w brzmieniu sprzed 01.07.2004r. bowiem w/w odprawy są wypłacane dla żołnierza zwalnianego z zawodowej służby wojskowej niezależnie od faktu przejścia na emeryturę i są zawsze zależne od okresu służby podczas, gdy odprawa emerytalna dotyczy tylko i wyłącznie ustania umowy o pracę w związku z przejściem na emeryturę i co do zasady nie zależy od okresu służby.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania wskazała, iż z treści art. 92¹ § 1 k.p. nie wynika jednoznacznie, aby żądana odprawa przysługiwała byłym żołnierzom zawodowym, którzy otrzymali odprawę pieniężną w związku ze zwolnieniem z czynnej służby wojskowej i nabyciem prawa do emerytury wojskowej. Podała, że jakkolwiek wyrokiem z dnia 09.12.2015r., w sprawie I PK 1/15, Sąd Najwyższy uznał, że otrzymanie odprawy w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej nie wyłącza prawa do odprawy emerytalnej przewidzianej w przepisach prawa pracy to jednak w uchwale składu siedmiu sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 31.05.1989r., w sprawie III PZP 52/88, powiązał nabycie uprawnień do odprawy emerytalnej „pracowniczej” z nabyciem uprawnień emerytalno-rentowych z systemu powszechnego. Wskazała, iż z uwagi na powyższe powzięła wątpliwości co do zasadności wypłaty odpraw emerytalnych byłym żołnierzom zawodowym, gdyż były żołnierz zawodowy nie jest, co do zasady, uprawniony do emerytury lub renty przysługującej pracownikowi lecz do emerytury lub renty określonej w przepisach odrębnych – o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. T. pełnił zawodową służbę wojskową w okresie od 15 września 1972 r. do 6 listopada 1998 r. w tym został przeniesiony do rezerwy.

W związku z zakończeniem służby wojskowej powodowi została wypłacona odprawa na podstawie przepisu art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w wysokości 6 - krotności miesięcznego uposażenia.

Z dniem 01.12.1998r. powód uzyskał emeryturę wojskową.

W okresie od 9 listopada 1998 r. do 30 kwietnia 2011 r. powód był zatrudniony w Wojskowym Biurze Emerytalnym na stanowisku Głównego Księgowego.

Z tytułu ustania stosunku pracy, powód nie wnosił o wypłatę odprawy emerytalnej. Nie wypłacono powodowi odprawy emerytalnej.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- wyciąg z decyzji MON k. 15
- zaświadczenie k. 15
- decyzja o przyznaniu świadczenia k. 15

- przesłuchanie powoda, k. 70 (płyta CD)

W dniu 15 kwietnia 2011 r. powód został zatrudniony u strony pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym w okresie od 15 kwietnia 2011 r. na stanowisku Specjalisty – Kierownika Sekcji Rachuby i Płac do 14 lipca 2011 r. a następnie od 15 lipca 2011 r. na stanowisku Kierownika Sekcji Rachuby i Płac.

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 30.09.2017r., za wypowiedzeniem przez pracownika

Dowód: - świadectwo pracy z dnia 29.09.2017r., k. 15

- akta osobowe powoda

- przesłuchanie powoda, k. 70 (płyta CD)

Po rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną pozwaną powód nie podjął kolejnego zatrudnienia i pobiera zwaloryzowaną emeryturę wojskową.

Powodowi nigdy nie została wypłacona odprawa emerytalna.

Dowód: - przesłuchanie powoda, k. 70 (płyta CD)

Pismem z dnia 29.06.2017r., doręczonym stronie pozwanej w tym samym dniu, powód zwrócił się o wypłacenie mu odprawy emerytalnej zgodnie z art. 92 § 1 k.p. w wysokości sześciokrotnego miesięcznego uposażenia.

W odpowiedzi na w/w pismo strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty odprawy emerytalnej powołując się na istniejące w tym zakresie, zasadnicze, rozbieżności w wykładni prawa i wskazując na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2015r. w sprawie I PK 1/15 oraz odmienny pogląd zaprezentowany w uchwale składu siedmiu sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 31.05.1989r. w sprawie III PZP 52/88. Nadto podała, że ewentualne uwzględnienie żądania powoda możliwe będzie – z uwagi na powyższe rozbieżności – jedynie w oparciu o prawomocny wyrok sądu pracy.

Powód ponownie pismem z dnia 8 października 2017 r. wezwał stronę pozwaną do wypłaty odprawy emerytalnej.

Dowód: - pismo powoda z dnia 29.06.2017r. i z dnia 8.10.2017 r, k. 15

- pismo strony pozwanej z dnia 30.08.2017r ., k. 15

- przesłuchanie powoda, k. 70 (płyta CD)

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Ponadzakładowym Układem Zbiorowym Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej (zwany dalej: (...)) pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia – po co najmniej 35 latach pracy. (art. 48 ust. 1 pkt 6 (...))

Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustaleniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, przy czym przy ustalaniu okresu pracy, o którym mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio postanowienia art. 37 ust. 3 i 4 Układu. (art. 48 ust. 2 i ust. 3 (...)).

Stosownie natomiast do treści art. 37 ust. 3 i ust. 4 (...) do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia (ust. 3) a także okresy odbywania czynnej służby wojskowej, okresy odbywania służby w organach bezpieczeństwa publicznego, a także w Milicji Obywatelskiej i Służbie

Więziennej oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze z wyłączeniem okresów nauki w szkołach, o których mowa w art. 155 § 1 k.p. (ust. 4)

Jednocześnie zgodnie z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Dowód: - wyciąg z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych

Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, k. 16-34

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 5.448,250zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia powoda, k. 53

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w sprawie – który w zasadzie był niesporny pomiędzy stronami co do okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy - Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentacji akt osobowych powoda a także na wyciągu z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej oraz zaświadczeniu o wysokości wynagrodzenia powoda i zaświadczeniu o wysokości odprawy powoda albowiem żadna ze stron nie podważyła skutecznie ich prawdziwości i autentyczności a nadto na przesłuchaniu powoda, którego to zeznania Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne a przy tym znajdujące potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach.

Zgodnie z przepisem art. 92¹ § 1 k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, przy czym – stosownie do treści art. 92¹ § 2 k.p. – pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Powyższy przepis zawiera ogólną regulację ustanawiającą prawo pracownika do odprawy emerytalnej, w której zawarte zostały minimalne uprawnienia pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę, które to uprawnienia w układach zbiorowych pracy i regulaminach wynagradzania mogą być – co oczywiste – ukształtowane w sposób korzystniejszy dla pracownika.

W sytuacji powoda taka zaś regulacja zawarta została w treści art. 48 ust. 1 pkt 6 (...), zgodnie z którym pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia – po co najmniej 35 latach pracy.

Co przy tym istotne w niniejszej sprawie treść w/w regulacji (...) stanowi, w zakresie ustanowienia (wyznaczenia) przesłanek warunkujących nabycie prawa do odprawy emerytalnej powielenie regulacji kodeksowej zawartej w art. 92¹ k.p.

Na tle regulacji powołanych przepisów nie budzi zaś wątpliwości, iż przesłanką nabycia przez pracownika prawa do odprawy emerytalnej jest: - spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do emerytury, - przejście na emeryturę, - rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, - istnienie związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę.

Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.10.2007r. w sprawie III PK 40/07 (LEX nr 338805) użyte w art. 92¹ § 1 k.p. sformułowanie „przejście na emeryturę” oznacza zamianę statusu pracownika lub pracownika-

emeryta na status wyłącznie emeryta, w związku z czym przewidziana w tym przepisie odprawa emerytalna przysługuje pracownikowi, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z tak rozumianym przejściem pracownika na emeryturę, choćby ją wcześniej pobierał, chyba że już wcześniej skorzystał z uprawnienia do tej odprawy.

W niniejszej sprawie, jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, powód uzyskał z dniem emeryturę wojskową, przy czym do dnia 30.09.2017r. kontynuował zatrudnienie u strony pozwanej. Powód nie otrzymał nigdy wcześniej odprawy emerytalnej jako osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę.

Po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę - na podstawie porozumienia stron - powód zakończył z dniem 30.09.2017r. zatrudnienie u strony pozwanej zmieniając tym samym status pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta.

Tak rozumiana zmiana statusu pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta była natomiast konsekwencją rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że pobieranie przez powoda emerytury jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę ze stroną pozwaną nie pozbawiało go prawa do odprawy emerytalnej. Prawo do odprawy emerytalnej może bowiem nabyć także pracownik, który skorzystał z uprawnień emerytalnych lub rentowych, a następnie podjął zatrudnienie i ponownie przestał pracować, aby korzystać z uprawnień emerytalnych lub rentowych.

Co równie istotne w niniejszej sprawie ani treść regulacji art. 92¹ k.p., ani treść regulacji art. 48 ust. 1 pkt 6 (...) nie stanowi, iż uprawnienie do odprawy emerytalnej jest związane wyłącznie z przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co potwierdził również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 09.12.2015r. w sprawie I PK 1/15, w którym podał on, iż „Rozważany przepis nie formułuje takiego wymagania, jak czynił to wprost art. 39 KP w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2004 r., a zaprezentowana wykładnia prowadziłaby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę co prawda przewidzianą w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych (art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.), jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej wybrał to ostatnie świadczenie jako korzystniejsze (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, i powołane w nim orzecznictwo). Trafnie również skarżący podnosi, że w wyroku z dnia 11 października 2007 r., II PK 40/07 Sąd Najwyższy przyjął, iż pobieranie emerytury policyjnej w trakcie wykonywania pracy w ramach stosunku pracy i powrót po ustaniu tego stosunku do statusu „emeryta policyjnego” nie pozbawia pracownika prawa do odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 92¹ § 1 KP.”

Brak również, w ocenie Sądu, podstaw do uznania, aby wypłacona powodowi w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej na podstawie przepisu art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, w brzmieniu obowiązującym w dniu zwolnienia powoda ze służby wojskowej, odprawa pieniężna wykluczała uprawnienie powoda do odprawy emerytalnej.

Należy bowiem wyraźnie podkreślić, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem zaś odprawa przewidziana w art. 84 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, nie stanowi świadczenia ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 k.p. – a w niniejszej sprawie, wobec powoda, także w treści art. 48 ust. 1 pkt 6 (...). W konsekwencji powyższego przyjąć należy, iż wypłata odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Należy mieć bowiem na uwadze, że funkcja tzw. odprawy wojskowej jest inna niż odprawy emerytalnej. Odprawa wojskowa, na podstawie w/w przepisów, przysługiwała

bowiem żołnierzowi niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby natomiast odprawa emerytalna stanowi gratyfikację za utratę zatrudnienia w związku z przejściem na emeryturę. Powyższe potwierdził zresztą Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego już powyżej wyroku z dnia 09.12.2015r. wskazując, że: „(...) nie można podzielić poglądu (...), że przejście przez żołnierza na emeryturę wojskową po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej nadawało odprawie przewidzianej w art. 17 ustawy o uposażeniu żołnierzy charakter odprawy emerytalnej. Z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) - art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy), a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.”

W rezultacie powyższego oraz wobec faktu, że uprzednio powodowi nie była wypłacona odprawa emerytalna, strona pozwana obowiązana była wypłacić powodowi należną odprawę emerytalną.

Świadczenie to powinno być przy tym wypłacone powodowi najpóźniej w ostatnim dniu zatrudnienia powoda, tj. w dniu 30.09.2017r.

Jednocześnie wobec treści regulacji art. 48 ust. 1 pkt 6 (...) oraz przy uwzględnieniu stażu pracy powoda, powodowi przysługiwała jednorazowa odprawa emerytalna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, czego zresztą strona pozwana nie kwestionowała, tj. odprawa w wysokości 32.689,50 zł brutto.

Powód domagał się, ostatecznie, zasądzenia do strony pozwanej – tytułem odprawy emerytalnej w/w kwoty 32.689,50 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 01.10.2017r. do dnia zapłaty związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, gdyż staż pracy powoda wynosił co najmniej 35 lat pracy, a wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda stanowiła kwota 5.448,250zł brutto. ($6 \times 5.448,250zł = 32.689,50 zł$)

W pkt I wyroku Sąd opierał orzeczenie o należnych odsetkach ustawowych na treści art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i uwzględniając w tym zakresie okoliczność, że do rozwiązania z powodem umowy o pracę doszło z dniem 30.09.2017r. w związku z czym z tym dniem najpóźniej pozwana winna była wypłacić powodowi należną odprawę emerytalną. (punkt I wyroku)

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., który wskazuje, że również w stosunku do pozwanego będącego jednostką organizacyjną Skarbu Państwa obligatoryjne jest nadanie tego rygoru w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (w sprawach pracowniczych nie stosuje się bowiem art. 335 § 2 k.p.c.); punkt II wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie III wyroku, znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. i art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało uwzględnieniu w całości co winno uzasadniać obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej. Strona pozwana jest jednak objęta ustawowym zwolnieniem od opłat sądowych (art. 94 u.k.s.c.) zaś z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.